

ἀπόδοσις, -εως, ἢ (ἀποδίδωμι), 1. ανταπόδοση, αποκατάσταση, επιστροφή οφειλομένου πράγματος, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** απότιση, πληρωμή, τοῦ μισθοῦ, σε Θουκ.

ἀποδοτέον, ρημ. επίθ. του ἀποδίδωμι· **I.** αυτό που πρέπει κάποιος να αποδώσει, να δώσει πίσω το οφειλόμενο, να επιδώσει, τί τινι, σε Πλάτ. **2.** αυτό που πρέπει κάποιος να περιγράψει, να αναπαραστήσει, στον ίδ.

ἀπο-δοῦναι, απαρ. αορ. β' του ἀποδίδωμι.

ἀποδοχή, ἢ (ἀποδέχομαι), το να δέχεται κάποιος κάτι που του επιστρέφεται, παραλαβή επιστρεφομένου πράγματος, σε Θουκ.

ἀπο-δρᾶθειν, απαρ. αορ. β' του ἀποδαρθάνω.

ἀπο-δράς, μτχ. αορ. β' του ἀποδιδράσκω.

ἀπόδρᾶσις, Ιων. **-δρησις, -εως, ἢ (ἀποδιδράσκω)**, διαφυγή, δραπέτευση, σε Ηρόδ.· με γεν., διαφυγή από κάτι, αποφυγή κάποιου πράγματος, στρατείας, σε Δημ.

ἀπο-δρέπτομαι, μέλ. *-ψομαι*, αποθ., = το επόμ., σε Ανθ.

ἀπο-δρέπω, μέλ. *-ψω*, αποκόπτω, μαζεύω, συλλέγω καρπούς, σε Πίνδ.·

ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς, κόψε και πάρε στο σπίτι σου τα σταφύλια, σε Ησίοδ.

ἀπο-δρῆναι, Ιων. αντί δρᾶναι, απαρ. αορ. β' του ἀποδιδράσκω.

ἀπόδρησις, Ιων. αντί ἀπόδρᾶσις.

ἀπο-δρύπτω, μέλ. *-ψω*, αόρ. α' ἀπέδρυσα, αόρ. β' ἀπέδρυφον· ξεσχίζω το δέρμα, κατασπαράζω, κατακομματιάζω, σε Όμηρ. — Παθ., λέγεται για το δέρμα, σπαράζομαι, κομματιάζομαι, σε Ομήρ. Οδ.

ἀπο-δύνω[ῦ], = ἀποδύω, βγάζω, αφαιρώ, απογυμνώνω, βοείην, σε Ομήρ. Οδ.

ἀπ-οδύρομαι[ῦ], μέλ. *-υροῦμαι*, ολοφύρομαι, θρηνώ σπαρακτικά, σε Ηρόδ., Αττ.

ἀπο-δύς, μτχ. αορ. β' του ἀποδύω.

ἀποδῦτέον, ρημ. επίθ. του ἀποδύω· **I.** αυτό που πρέπει κάποιος να απογυμνώσει, τινά, σε Λουκ. **II.** και με Παθ. σημ., ἀποδυτέον ταῖς γυναιξίν, αυτό που πρέπει οι γυναίκες να βγάλουν, δηλ. τα ρούχα τους, σε Πλάτ.

ἀποδῦτήριον, τό, δωμάτιο στα δημόσια λουτρά όπου έβγαζαν τα ρούχα τους αυτοί που πήγαιναν για λουτρό, σε Πλάτ., Ξεν.

ἀπο-δύω, μέλ. *-δύσω*, αόρ. α' *-έδῶσα*· **1.** αφαιρώ τα ενδύματα ή τον οπλισμό φονευμένου εχθρού, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ. μέλ. *δῦθήσομαι*, αόρ. α' *-δύθην [ῦ]*, παρακ. *-δέδῶμαι*· **2.** αυτό που γυμνώνω έναν άνθρωπο από τα ρούχα του·

ἀπέδυσσε τὰς γυναικας, σε Ηρόδ. κ.λπ. — Μέσ. μέλ. *-δύσομαι [ῦ]*, αόρ. α' *-εδυσάμην*· επίσης αμτβ. Ενεργ. αορ. β' *ἀπέδυν*, παρακ. *ἀποδέδῶκα*· γυμνώνω τον εαυτό μου, βγάζω τα ρούχα μου, *εἴματα*, σε Ομήρ. Οδ.· ἀπόλ.,

ἀποδυσάμενος, αυτός που έχει γδυθεί, στο ίδ.· *ἀποδύντες*, αυτοί που έμειναν τελείως γυμνοί, σε Θουκ.· *ἀποδύεσθαι εἰςή πρὸς τι*, γδύνομαι για να επιδοθῶ σε γυμναστική εξάσκηση, σε Πλούτ.· μεταφ., *ἀποδύντες ἐπίωμεν*, ας γδυθούμε και ας επιτεθούμε, δηλ. ας ετοιμαστούμε κι ας αρχίσουμε τα αναπαιστικά τραγούδια, σε Αριστοφ.

ἀπο-εἰκώ, μέλ. *-ζω*, αποσύρομαι, παραμερίζω από, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ.

ἀπο-ειπεῖν, Επικ. απαρ. του ἀπ-εἶπον.

ἀπο-έργαθον, ἀπο-έργω, Επικ. αντί ἀπ-εἶργαθον, ἀπ-εἶργω.

ἀπό-ερσε, αρχ. αόρ. α' που απαντά μόνον στο γ' πρόσ. *ἀπόερσε*, παρέσυρε, σάρωσε, κατέπνιξε· υποτ. *ἀποέρση*, ευκτ. *ἀποέρσειε*· όλοι οι τύποι σε Ομήρ. Ιλ. (αμφίβ. προέλ.).

ἀπο-ζάω, μέλ. -ζήσω· **I.** ζω από κάτι· ὅσον ἀποζῆν, όσο χρειάζεται για να ζήσει κάποιος με λιτότητα, σε Θουκ. **II.** ζω με στερήσεις, ζω μέσα στη φτώχεια, σε Λουκ.

ἀπο-ζεύγνυμαι, αόρ. α΄ -εζεύχθην, αόρ. β΄ -εζύγην [ῥ]· Παθ., χωρίζομαι, αποχωρίζομαι από κάποιον, γυναικός, σε Ευρ.· εἰ γάμων ἀπεζύγην, εάν ἦμουν ελεύθερος από τα δεσμά του γάμου, στον ιδ.· ἀπεζύγην πόδας, ανεχώρησα πεζός, σε Αισχύλ.

ἀπ-όζω, μέλ. -οζήσω, αναδίδω κάποια οσμή, τινος, απρός., ἀπόζει τῆς Ἀραβίας, μια οσμή έρχεται από τη χώρα της Αραβίας, σε Ηρόδ.

ἀποθάλλω, μέλ. -θαλῶ, χάνω το άνθος, δηλ. παρακμάζω, σε Ανθ.

ἀπο-θαρρέω και **-θαρσέω**, έχω θάρρος, πλήρη αυτοπεποίθηση, σε Ξεν.

ἀπο-θαυμάζω, Ιων. **-θουμάζω** ή **-θωμάζω**, μέλ. -σω, δείχνω μεγάλο θαυμασμό σε κάτι, με αιτ., σε Ομήρ. Οδ.· απόλ., καταλαμβάνομαι από μεγάλο θαυμασμό, σε Ηρόδ., Αισχύλ.

ἀπο-θειόμαι, Επικ. αντί -θέωμαι, υποτ. Μέσ. αορ. β΄ του ἀποτίθημι.

ἀπο-θειόω, ποιητ. αντί ἀποθεόω.

ἄποθεν, επίρρ. (ἀπό)· **I.** από μακριά, σε Θουκ., Ξεν. **II.** μακριά, σε απόσταση, σε Θουκ., Ξεν.

ἀπο-θεόω, μέλ. -ώσω· αναγορεύω κάποιον θεό, θεοποιώ — Παθ. μτχ. Επικ. αορ. α΄ ἀποθειωθείς, σε Ανθ.

ἀπο-θεραπεία, ή, κανονική λατρεία, θεῶν, σε Αριστ.

ἀπο-θερίζω, ποιητ. αορ. α΄ ἀπ-έθρῖσα, αποκόπτω, κόμας, σε Ευρ.

ἀπόθεσις, -εως, ή (**ἀπο-τίθημι**), **I.** αποθήκευση, σε Πλάτ. **II.** παραμερισμός, απαλλαγή, πέταμα, απόρριψη κάποιου πράγματος, σε Κ.Δ. **III.** = ἀποδυτήριον, σε Λουκ.

ἀπό-θεστος, -ον (**θέσσασθαι**), περιφρονημένος, λέγεται για τον Άργο, τον σκύλο του Οδυσσέα, σε Ομήρ. Οδ.

ἀποθέται, -ων, αἰ (**ἀποτίθημι**), κρημνώδης τόπος της Λακεδαιμόνος, όπου ρίχονταν αμέσως μετά τη γέννησή τους τα παιδιά που είχαν κάποια αναπηρία ή δυσμορφία, σε Πλούτ.

ἀπόθετος, -ον (**ἀποτίθημι**), **1.** αυτός που έχει τεθεί κατά μέρος, αποθηκευμένος, σε Πλούτ., Λουκ. **2.** κρυφός, μυστικός, μυστηριώδης, ἔπη, σε Πλάτ. **3.** αυτός που φυλάσσεται για ιδιαίτερες περιστάσεις, εξαιρετικός, ιδιαίτερος, σε Δημ.

ἀπο-θέω, μέλ. -θεύσομαι, τρέχω μακριά, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἀπο-θεώρησις, -εως, ή, σοβαρή εξέταση, σπουδαία έρευνα, σε Πλούτ.

ἀποθεώσις, -εως, ή (**ἀποθεόω**), θεοποίηση, σε Στράβ.

ἀποθήκη, ή (**ἀπο-τίθημι**)· **I.** μέρος για την αποθήκευση οποιουδήποτε πράγματος, σιταποθήκη, αποθηκευτικός χώρος, ταμείο, σε Θουκ. **II.**

οτιδήποτε έχει αποθηκευτεί, προμήθειες, εφόδια· ἀποθήκην ποιείσθαι ἔς τινα, αποθηκεύω προμήθειες για χάρη κάποιου, σε Ηρόδ.

ἀπο-θηλύνω[ῥ], μέλ. -ῥνῶ, εκθηλύνω, απονευρώνω, εξασθενώ, σε Πλούτ.

ἀπο-θησαυρίζω, μέλ. -σω, αποθηκεύω, αποταμειύω, επισωρεύω, σε Λουκ.

ἀπο-θλίβω[ῖ], μέλ. -ψω, **I.** συνθλίβω, πιέζω και βγάζω, εξάγω δια της πίεσης, σε Ευρ. **II.** συνωθώ, λέγεται για όχλο, σε Κ.Δ.

ἀπόθλιψις, -εως, ή, εξαγωγή μέσω πίεσης, εκβολή, εκδίωξη από έναν τόπο, σε Λουκ.

ἀπο-θνήσκω, μέλ. -θᾶνοῦμαι, Ιων. -θανέομαι ή -εῦμαι· αόρ. β΄ -έθᾶνον, παρακ. -τέθνηκα, Επικ. μτχ. -τεθνηώς· επιτετ. του θνήσκω· **I.** πεθαίνω,

ξεψυχώ, σε Ομηρ., Αττ.· εἶμαι έτοιμος να πεθάνω ή να σκάσω από τα γέλια,

σε Αριστοφ. **Π.** ως Παθ. του *ἀποκτείνω*, φονεύομαι, δολοφονούμαι, *ὑπό τινος*, σε Ηρόδ., Πλάτ.

ἀπο-θορεῖν, απαρ. αορ. β' του *ἀποθρόσκω*.

ἀπο-θρᾶσύνομαι[ῦ], μέλ. -*ὑνοῦμαι*, αποθ., εἶμαι παράτολμος, επιχειρώ, αποτολμῶ οποιαδήποτε πράξη, σε Δημ.

ἀπο-θραύω, μέλ. -*σω*, σπάζω και αποκόπτω το τμήμα που εξέχει από κάτι — Παθ., σπάζομαι σε κομμάτια· μεταφ., *ἀποθραυσθῆναι τῆς εὐκλείας*, εκπίπτω από τη θέση που κατέχω, χάνω την καλή μου φήμη, την υπόληψή μου, σε Αριστοφ.

ἀπο-θρηνέω, μέλ. -*ήσω*, ολοφύρομαι, οδύρομαι, μοιρολογώ, σε Βάβρ., Πλούτ.

ἀπο-θριάζω (θρίον), κυρίως, κόβω φύλλα συκιάς· αποκόπτω οτιδήποτε, ακρωτηριάζω, σε Αριστοφ.

ἀπο-θρύπτω, μέλ. -*ψω*, συντριβω σε κομμάτια, θρυμματίζω· μεταφ. στην Παθ., *ἀποτεθρυμμένος*, αυτός που έχει σπασμένα τα νεύρα ή το ηθικό του, αποδυναμωμένος, σε Πλάτ.

ἀπο-θρόσκω, μέλ. -*θοροῦμαι*, αορ. β' *ἀπέθορον*· πηδῶ ἔξω ή κάτω από, νηός, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἀφ' ἵππου, ἀπὸ νεός*, σε Ηρόδ. **Π.** αναπηδῶ από, ανέρχομαι, υψώνομαι από· *καπνὸν ἀποθρόσκοντα γαίης*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἀπόλ.*, αποσπῶμαι και κατακρημνίζομαι, λέγεται για βράχους, σε Ησιόδ.

ἀπο-θύμιος[ῦ], -ον (θύμός), αυτός που βρίσκεται σε δυσαρμονία με τα αισθήματα ή τις πεποιθήσεις κάποιου, δυσάρεστος, απεχθής, μισητός· *ἀποθύμια ἔρδειν τινί*, κάνω κάτι που δυσαρεστεί κάποιον, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἀποθύμιόν τιποιῆσαι*, σε Ησιόδ.

ἀπο-θύω, μέλ. -*θύσω [ῦ]*, προσφέρω θυσία την οποία έχω υποσχεθεί στον θεό, εκπληρώνω τάμα, σε Ξεν.

ἀπ-οΐδησις, -εως, ή, καταπράυνση οϊδήματος, υποχώρηση πρηξίματος, σε Στράβ.

ἀ-ποιήτος, -ον, αυτός που δεν έγινε, ακυρωμένος, σε Πίνδ.· αυτός που δεν είναι δυνατόν να γίνει, αδύνατος, απραγματοποίητος, σε Πλούτ.

ἀπ-οικέω, μέλ. -*ήσω*· **I.** απέρχομαι από την πατρίδα μου (κυρίως ως άποικος), εγκαθίσταμαι σε ξένη χώρα, μεταναστεύω, *ἐς Θουρίους*, σε Πλάτ. **Π.** κατοικῶ μακριά, βρίσκομαι πολύ μακριά, σε Ευρ., Θουκ. — Παθ., *ή Κόρινθος ἐξ ἔμοῦ μακρὰν ἀπωκεῖτο*, η Κόρινθος κατοικεῖτο ως πόλη πολύ μακριά από μένα, δηλ. εγκατεστημένος πολύ μακριά από την Κόρινθο, σε Σοφ.

ἀποικία, Ιων. -*ίη, ή (ἄποικος)*, οικισμός ανθρώπων μακριά από την πατρίδα τους, αποικία, αποικισμός, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *εἰς ἀποικίαν στέλλειν*, στέλνω ανθρώπους μακριά από την πατρίδα για να δημιουργήσουν αποικία, στον ιδ.· *ἀποικίαν ἐκπέμπειν*, σε Θουκ.

ἀπ-οικίζω, Αττ. μέλ. -*ἴω*· **I.** στέλνω πληθυσμό μακριά από την πατρίδα, ώστε να δημιουργηθεί αποικία, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ. — Παθ., εγκαθίσταμαι σε ξένη χώρα, μεταναστεύω, σε Πλάτ. **Π.** αποικῶ έναν τόπο, δημιουργῶ εκεί αποικία, στέλνω αποίκους, με αιτ., σε Ηρόδ., Θουκ.

ἀποίκις, -ίδος, ή, θηλ. του *ἀποικος*· *ἀποίκις πόλις*, αποικία, σε Ηρόδ.

ἀποικισμός, ό, εγκατάσταση αποίκων σ' έναν τόπο, η δημιουργία αποικίας, σε Αριστ.

ἀπ-οικοδομέω, μέλ. -*ήσω*, φράζω τον δρόμο με την ανέγερση οικοδομής, αποκλείω με την ύψωση τείχους, υψώνω οδόφραγμα, *τάς θύρας, τάς οδούς*, σε Θουκ.

ἄπ-οικος, -ον, I. αυτός που βρίσκεται μακριά από το σπίτι, την πατρίδα του· *ἄποικον πέμπειν τινὰ γῆς*, στέλνω κάποιον μακριά από την πατρίδα του, σε Σοφ. **II.** ως ουσ., **1.** αυτός που μεταναστεύει από τη χώρα του για να συμβάλει στη δημιουργία αποικίας, ο άποικος, σε Ηρόδ., Θουκ. κλπ. **2.** *ἄποικος* (ενν. πόλις), ἡ, η αποικία, σε Ξεν.

ἄπ-οικτιζομαι, Αττ. μέλ. *-ιοῦμαι*, αποθ., παραπονούμαι μεγαλοφώνως για κάτι, με αιτ., σε Ηρόδ.

ἄ-ποιμαντος, -ον (ποιμαίνω), αυτός που δεν έχει ποιμένα να τον οδηγήσει στην βοσκή, ατάιστος, παραμελημένος, σε Ανθ.

ἄπ-οιμῶζω, μέλ. *-ζομαι*, θρηνηλογώ μεγαλοφώνως, με αιτ., σε Τραγ.

ἄ-ποινα, -ων, τά (α *αθροιστικό* ή *ευφωνικό* και *ποινή*)· **I.** λύτρα ή αντίτιμο που καταβάλλεται είτε για την ανάκτηση της ελευθερίας είτε για την εξαγορά της ζωής κάποιου ή για την απόδοση της σορού ενός φίλου, σε Ομήρ. Ιλ.· με γεν., *ἄποινα κούρης νῖος*, λύτρα για την απελευθέρωση ή τη διασφάλιση της ζωής της κόρης ή του γιου κάποιου, στο ίδ. **II.** γενικά, αποζημίωση, ανταπόδοση, ανταμοιβή, εξιλέωση για κάτι, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἄποινάω, μέλ. *-ήσω*, απαιτώ το οφειλόμενο πρόστιμο από τον φονιά, Νόμ. παρά Δημ. — Μέσ., λαμβάνω λύτρα για κάποιον, σε Ευρ.

ἄποινό-δικος, -ον, αυτός που επιβάλλει ποινή, που τιμωρεί, που κολάζει, σε Ευρ.

ἄπ-οῖστεύω, μέλ. *-σω*, φονεύω με βέλη, σε Ανθ.

ἄπ-οῖσω, μέλ. του *ἀποφέρω*.

ἄπ-οίχομαι, παρατ. *-ωχόμεν*, μέλ. *-οιχέσομαι*· αποθ.· **1.** απέρχομαι, φεύγω μακριά, βρίσκομαι μακριά από, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. **2.** απόλ., έχω φύγει, έχω αναχωρήσει, απουσιάζω, σε Ομήρ. Οδ.· εξού, έχω απέλθει, έχω χαθεί· *ἀποίχεται χάρις*, σε Ευρ.· λέγεται για πρόσωπα, πέθανα και πλέον δεν υπάρχουν, έχω φύγει, σε Πίνδ., Αριστοφ.

ἄπο-καθαίρω, μέλ. *-καθαῖρῶ*, καθαρίζω εντελώς, σφουγγίζω· *ἀποκαθαίρω τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα*, σκουπίζω τα χέρια μου στις πετσέτες, σε Στράβ. μεταφ. στην Παθ., *ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνήν*, μιλά τη γλώσσα σωστά και με ακρίβεια, σε Λουκ. **II.** απομακρύνω, *τὰς τραπέζας*, σε Αριστοφ. — Μέσ., *ἀποκαθήρασθαί τινος*, απαλλάσσομαι από κάτι, σε Ξεν.

ἄποκάθαρσις, -εως, ἡ, I. καθαρισμός, καθάρισμα, σε Θουκ. **II.** καθαρισμός, εξαγνισμός, εξιλασμός, σε Πλούτ.

ἄπο-κάθημαι, Παθ., κάθομαι χωριστά, μακριά· *ἀτιμώμενοι ἀποκατέαται* (Ιων. αντί *-κάθηνται*)· σε Ηρόδ.

ἄπο-καθίστημι, μέλ. *-καταστήσω*, αόρ. α' *-κατέστησα*· αποκαθιστώ, επαναφέρω, στην προηγούμενή του κατάσταση, επανακτώ, επανορθώνω, επανιδρύω, σε Ξεν.

ἄπο-καίνυμαι, Παθ., υπερτερώ ή νικώ, υποτάσσω, δαμάζω, με αιτ., σε Ομήρ. Οδ.

ἄπο-καίριος, -ον = *ἄκαιρος*, αυτός που συμβαίνει σε ακατάλληλη στιγμή, σε Σοφ.

ἄπο-καίω, Αττ. **-κάω**, μέλ. *-καύσω*, αόρ. α' *ἀπέκηνα* και *-έκαυσα*· καυτηριάζω, λέγεται για τον καυτηριασμό στην ιατρική πρακτική, σε Ξεν.· λέγεται για υπερβολικό ψύχος, (όπως το *frigus adurit* του Βιργ.), ζαρώνω από το ψύχος, παθαίνω κρυοπαγήματα, στον ίδ. — Παθ., *ἀπεκαίοντο αἱ ῥῖνες*, οι μύτες τους καίγονταν από τον πάγο, πάθαιναν εγκαύματα, στον ίδ.

ἄπο-κᾶλέω, μέλ. *-έσω*· **I. 1.** καλώ πίσω, ανακαλώ, από την εξορία, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** καλώ σε συγκεκριμένο τόπο, καλώ κατ' ιδίαν, σε Ξεν. **II.** καλώ

ονομαστικά, ιδίως ονειδίζοντας, στιγματίζω ως, τὸν τοῦ μανέντος ζύναιμον ἀποκαλοῦντες, σε Σοφ.· σοφιστὴν ἀποκαλέω τινά, σε Ξεν.

ἀπο-κᾶλύπτω, μέλ. -ψω· **1.** ξεσκεπάζω, τὴν κεφαλὴν, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** αποκαλύπτω, φανερώνω, σε Πλάτ. — Μέσ., φανερώνω ὅλα ὅσα ἔχω στο νου μου, σε Πλούτ., Κ.Δ. — Παθ., ἔχω αποκαλυφθεῖ, γνωστοποιηθεῖ, φανερωθεῖ, σε Κ.Δ.

ἀποκάλυψις, -εως, ἡ, αφαίρεση του καλύμματος, φανέρωση, αποκάλυψη, σε Κ.Δ.· ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, στο ἰδ.

ἀπο-κάμνω, μέλ. -κᾶμοῦμαι, **1.** κουράζομαι υπερβολικά, καταβάλλομαι ἀπὸ τὴν κούραση ἢ εξουθενώνομαι, σε Σοφ., Πλάτ.· με μτχ., ἀποκάμνω ζητῶν, ἔχω καταπονηθεῖ ψάχνοντας, σε Πλάτ. **2.** με απαρ., σταματώ, παύω να κάνω κάτι, σε Ευρ., Πλάτ. **3.** με αιτ., ἀποκάμνω πόνον, αποφεύγω τον κόπο, δειλιάζω μπροστὰ στον μόχθο, σε Ξεν.

ἀπο-κάμπτω, μέλ. -ψω, αμτβ., αποκλίνω, κάνω παράκαμψη ἀπὸ τὴν ευθεία οδὸ, σε Ξεν.

ἀπόκαμψις, -εως, ἡ, παράκαμψη ἀπὸ τὴν ευθεία οδὸ, ἀπόκλιση, σε Θεόφρ.

ἀπο-κᾶπύω, εκπνέω, βγάζω τὴν ἀνάσα ἀπὸ το στήθος μου, αποπνέω· ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν (Επικ. ἀόρ. α΄ με τμῆση), ἀπέπνευσε τὴν ζωὴ της, δηλ.

λιποθύμησε (δεν πέθανε), λέγεται γιὰ τὴν Ἀνδρομάχη, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἀπο-κᾶρᾶδοκία, ἡ (καρᾶδοκέω), ἐνθερμη προσδοκία, ἀδημονία, σε Κ.Δ.

ἀπο-καρτερέω, μέλ. -ήσω, πεθαίνω με τὴ θέλησή μου ἀπὸ ἀσιτία, πεθαίνω ἀπέχοντας ἀπὸ τὴν τροφή, σε Πλούτ.

ἀπο-καταλλάσσω, Αττ. — ττω, μέλ. -ζω, συμφιλιώνω ἐκ νέου, σε Κ.Δ.

ἀπο-κάττημαι, Ἰων. ἀντὶ ἀπο-κάττημαι.

ἀπο-καυλίζω, Αττ. μέλ. -ῖω (καυλός), ἀποκόπτω το στέλεχος, τον κορμό, το κλαδί ἢ το κοτσάνι· σμικρύνω ἀποκόπτοντας, σε Ευρ., Θουκ.

ἀποκαύλισις, -εως, ἡ, ἀποκοπὴ στελέχους, σμίκρυνση, ἀπόσπαση, σε Λουκ.

ἀπο-κάω, Αττ. ἀντὶ ἀπο-καίω.

ἀπό-κείμαι, μέλ. -κείσομαι, χρησιμ. ὡς Παθ. του ἀποτίθημι, βρίσκομαι μακριὰ ἀπὸ· ἀπόλ., εἶμαι συσσωρευμένος, ἀποθησαυρισμένος, σε Σοφ., Ξεν.· πολὺς σοι (γέλως) ἐστὶν ἀποκείμενος, ἔχεις συσσωρευμένο πολὺ γέλιο μέσα σου (καὶ δὲν το ἐξωτερικεύεις), σε Ξεν.

ἀπο-κείρω, μέλ. -κερῶ, Επικ. -κέρσω· ἀόρ. α΄ -έκειρα, Επικ. -έκερσα — Παθ.

ἀόρ. β΄ -εκάρην [ᾶ], παρακ. -κέκαρμαι· **I. 1.** κόβω, κουρεύω τα μαλλιά, κατὰ κανόνα στη Μέσ.· ἀπεκείρατο χαιτήν, ἔκοψε τα μαλλιά του, σε Ομήρ. Ἰλ.·

ἀποκείρασθαι τὰς κεφαλὰς, κουρεύουν τα μαλλιά τους μέχρι το δέρμα, σε Ηρόδ.· καὶ ἀπόλ., ἀποκείρασθαι, κόβω πολὺ κοντὰ τα μαλλιά μου, σε Ἀριστοφ. — Παθ., μτχ. παρακ. ἀποκεκαρμένος, ἔχοντας τα μαλλιά του κοντοκουρεμένα, στον ἰδ. **2.** μεταφ., ἐξαπατῶ· τοὺς παχεῖς, σε Λουκ. **II.**

γενικά, διαχωρίζω, διατέμνω, αποχωρίζω, σε Ομήρ. Ἰλ. **III.** πετσοκόβω, σφαγιάζω, φονεύω, σε Αἰσχύλ.

ἀπο-κερδαίνω, μέλ. -κερδήσω ἢ κερδᾶνῶ, ἀόρ. -εκέρδησα ἢ -εκέρδᾶνα· ἔχω κέρδος, ὄφελος ἀπὸ κάτι, με γεν., σε Ευρ.· ἀπόλ., σε Λουκ.

ἀποκερμάτιζω, Αττ. μέλ. -ῖω, ανταλλάσσω μεγαλύτερης ἀξίας νομίσματα με κέρματα μικρότερης ἀξίας· μεταφ., ἀποκερματίζω τὸν βίον, δαπανῶ, κατασπαταλώ τὴν περιουσία μου, σε Ἀνθ.

ἀπο-κηδεύω, μέλ. -σω, παύω να θρηνῶ γιὰ, τινά, σε Ηρόδ.

ἀποκηδέω, Δωρ. κᾶδεω, μέλ. -ήσω, ἀποβάλλω τις φροντίδες, εἶμαι ξέγνοιαστος, ἀμέριμος, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἀποκήρυκτος, -ον, γιος που έχει αποκληρωθεί με δημόσια αποκήρυξη του πατέρα του, σε Λουκ.

ἀποκήρυξις, -εως, ἡ, δημόσια αποκήρυξη του γιου από τον πατέρα του, αποκλήρωση, σε Πλούτ., Λουκ.

ἀπο-κηρύσσω, Αττ. **-ττω**, μέλ. **-ξω, I.** πωλώ μέσω δημοπρασίας, σε Ηρόδ. **II.** αποκηρύσσω δημοσίως το γιο μου, τον αποκληρώνω, σε Πλάτ. **III.**

απαγορεύω με δημόσια προκήρυξη· απρόσ. στην Παθ. παρακ., *ἀποκεκήρυκται μὴ στρατεύειν*, σε Ξεν.

ἀποκινδύνευσις, -εως, ἡ, παράτολμο εγχείρημα, ριψοκινδύνευση, ρίσκο, σε Θουκ.

ἀποκινδύνεω, μέλ. **-σω**, επιχειρώ ριψοκίνδυνη προσπάθεια ή παράτολμο εγχείρημα, κάνω ένα απονενομημένο διάβημα, ρίχνομαι στον έσχατο κίνδυνο, *πρός τινα*, εναντίον κάποιου, σε Θουκ.· με απαρ., *ἀποκινδυνεύειν σοφόν τι λέγειν*, σε Αριστοφ.· Παθ., περιέρχομαι στον έσχατο κίνδυνο, σε Θουκ.

ἀπο-κινέω, μέλ. **-ήσω**· Ιων. γ' ενικ. αορ. *ἀ' ἀποκινήσασκεν*· μετακινώ, μεταφέρω, απομακρύνω από, με γεν., σε Όμηρ.

ἀπό-κίνος, ὁ (κινέω), είδος κωμικού λάγνου χορού· μεταφ., *ἀπόκινον εύρέ*, βρες τρόπο ώστε χορευόντας να το σκάσουμε, να αυτομολήσουμε, σε Αριστοφ.

ἀπο-κλάζω, μέλ. **-κλάζω**, φωνάζω με βροντερή φωνή, όπως η κλαγγή των όπλων, σε Αισχύλ.

ἀπο-κλαίω, Αττ. **-κλάω[ā]**, μέλ. **-κλαύσομαι**· **I. 1.** κλαίω μεγαλοφώνως, θρηνώ, οδύρομαι, σε Ηρόδ.· με σύστ. αντ., *ἀποκλαίω στόνον*, σε Σοφ. **2.** *ἀποκλαίω τινά ή τι*, θρηνολογώ, πενθώ βαριά για κάποιον ή κάτι, σε Αισχύλ., Πλάτ.· ομοίως στη Μέσ., *ἀποκλαίεσθαι κακά*, σε Σοφ.· *τήν πενίαν*, σε Αριστοφ. **II.** Μέσ. επίσης, παύω να θρηνώ, σε Λουκ.

ἀπο-κλάζω, Δωρ. αντί *ἀπο-κλείσω*, μέλ. του *ἀποκλείω*· **ἀπο-κλαῖζον** αντί *ἀπό-κλεισον*, προστ. αόρ. *ἀ'*.

ἀποκλᾶρος, -ον, Δωρ. αντί *ἀπόκληρος*.

ἀπο-κλάω, μέλ. **-κλάσω [ā]**, σπάζω, αποσπώ κάτι από κάτι άλλο — Μέσ., σε Ανθ. — Παθ. μτχ. αορ. *ἀ' ἀποκλασθέντα*, σε Θεόκρ.

ἀπο-κλάω, Αττ. αντί *ἀπο-κλαίω*.

ἀπόκλεισις ή κλήσις, -εως, ἡ (ἀποκλείω)· **I.** το κλείσιμο, *ἀπόκλεισίς μου τῶν πυλῶν*, το κλείσιμο των θυρών έναντί μου, σε Θουκ. **II.** αποκλεισμός, εμπόδιο, *ἀποκλήσεις γίγνεσθαι* (ενν. *ἔμελλον*), επρόκειτο να υπάρξει ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο στο έργο τους, στον ίδ.

ἀπο-κλείω, μέλ. **-κλείσω**, Ιων. **ἀπο-κλήϊω**, μέλ. **-κλήϊσω**· Αττ. **ἀποκλήϊω**, μέλ. **-κλήϊσω**, Δωρ. μέλ. **κλάζω**· προστ. αορ. *ἀ' -κλαῖζον*· **I. 1.** κλείνω έξω, εμποδίζω την είσοδο, προβάλλω εμπόδια· *τινά πυλέων*, σε Ηρόδ.· *δωμάτων*, σε Αισχύλ.· *ἀποκλείω τινά*, κλείνω κάποιον έξω, σε Αριστοφ. — Μέσ., *ἀποκλείω τινάτης διαβάσεως*, εμποδίζω τη διέλευση κάποιου, σε Θουκ. **2.** αποκλείω κάποιον από κάτι, προβάλλω εμπόδια σε κάτι, *τινός*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *ἀπό τινος*, σε Αριστοφ. **II.** κλείνω τις πόρτες και άλλα παρόμοια, φράζω, εμποδίζω, σε Ηρόδ. — Παθ., κλείνομαι, στον ίδ. **III.** κλείνω κάποιον στη φυλακή, σε Σοφ., Αριστοφ. κ.λπ. **IV.** αποκλείω, εξαιρώ, εμποδίζω, σε Ηρόδ., Αριστοφ. — Παθ., *ἀποκλείομαι ὑπό τῆς ἵππου*, σε Ηρόδ.

ἀποκλήϊω, Ιων. αντί *ἀποκλείω*.

ἀπό-κληρος, Δωρ. -κλαῖρος, -ον, αυτός που δεν έχει κλήρο, μερίδιο σε κάτι, με γεν., σε Πίνδ.

ἀπο-κληρόω, μέλ. -ώσω· **1.** εκλέγω με λαχνό από ένα σύνολο, σε Ηρόδ., Θουκ.· επιλέγω ή εκλέγω σε αξίωμα με κλήρο, σε Θουκ. **2.** διανέμω ή απονέμω με κλήρο, *χώραντινί*, σε Πλούτ.

ἀπο-κλίνω[ι], μέλ. -ῖνω — Παθ. αόρ. α΄ -*εκκλίθην [ι]* ή -*εκκλίνθην*· **I.** στρέφω προς τα έξω ή παράμερα, *τι*, σε Ομήρ. Οδ.· στρέφω προς τα πίσω, σε Ομηρ. Ὑμν. — Παθ. λέγεται για την ημέρα, γέρνω, οδεύω προς τη δύση, προς το απόγευμα, σε Ηρόδ. **II.** Παθ., ανατρέπομαι, σε Δημ. **III.** αμτβ. στην Ενεργ., **1.** στρέφομαι κατά μέρος, παραμερίζομαι ή παρεκτρέπομαι της οδού, σε Ξεν.· *πρός τήν ἡῶ ἀποκλίνοντι*, καθώς κάποιος στρίβει και πορεύεται προς τα ανατολικά, σε Ηρόδ. **2.** συχνά με αρνητική σημασία, εκπίπτω, παρακαμάζω, εκφυλίζομαι, σε Σοφ.· *ἐπὶ τὸ ράθυμειν*, σε Δημ.· και χωρίς αρνητική σημασία, κλίνω, ρέπω, είμαι ευνοϊκά διακείμενος έναντι σε, *πρός τινα*, στον ίδ.

ἀπόκλι̅σις, -εως, ἡ, στροφή προς το άλλο μέρος, κατάπτωση, κατάδυση, δύση του ηλίου, σε Πλούτ.

ἀπο-κλύζω, μέλ. -ύσω, αποπλύνω, ξεπλένω· μεταφ. στη Μέσ., καθαίρω, εξαγνίζω, σε Πλάτ.· αποτρέπω, εξορκίζω με καθαρτήριες τελετές, σε Αριστοφ.

ἀπο-κναίω, Αττ. -κνάω, απαρ. -κνῶν, αόρ. α΄ -*ἐκναισα*· κατατρύχω, παρενοχλώ κάποιον, τον ταράζω υπερβολικά, σε Πλάτ. κ.λπ. — Παθ., φθείρομαι, καταστρέφομαι, αφανίζομαι, στον ίδ., Ξεν.

ἀπ-οκνέω, μέλ. -ήσω, **1.** δειλιάζω ενώπιον του κινδύνου, με αιτ., σε Θουκ.· με απαρ., αποφεύγω να κάνω κάτι λόγω οκνηρία ή δειλίας, στον ίδ., Πλάτ. **2.** απόλ., οπισθοχωρώ, υπαναχωρώ, δειλιάζω, σε Θουκ., Πλάτ. κ.λπ.

ἀπόκνησις, -εως, ἡ, αποφυγή κάποιου πράγματος λόγω δειλίας ή οκνηρίας, με γεν., σε Θουκ.

ἀποκνητέον, ρημ. επίθ. του *ἀπο-κνέω*, αυτό που πρέπει κάποιος να αισθάνεται ράθυμος να κάνει, με γεν., σε Πλάτ.

ἀπο-κνίζω, μέλ. -ίσω, αποκόπτω το άκρο ή ένα μικρό κομμάτι από κάτι, τσιμπολογώ.

ἀπόκνισμα, -ατος, τό, αυτό που έχει αποκοπεί με τα νύχια, μικρό κομματάκι, σε Αριστοφ.

ἀπο-κοιμάομαι, Παθ. με Μέσ. μέλ., **I.** κοιμάμαι εκτός ή μακριά από το σπίτι μου, σε Πλάτ. **II.** αποκοιμείμαι για λίγο, παίρνω έναν υπνάκο, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

ἀποκοιτέω, μέλ. -ήσω, κοιμάμαι μακριά από τη θέση στην οποία έχω ταχθεί, Ψήφ. παρά Δημ.

ἀπό-κοιτος, -ον (κοίτη), αυτός που κοιμάται χωριστά μακριά από τους άλλους, με γεν., σε Αισχίν.

ἀπο-κολυμβάω, μέλ. -ήσω, σώζομαι κολυμπώντας, βγαίνω κολυμπώντας στην ξηρά μετά από ναυάγιο πλοίου, σε Θουκ.

ἀποκομιδή, ἡ (ἀποκομίζομαι), αποκόμιση, μεταφορά, επιστροφή, επανάκτηση, σε Θουκ.

ἀπο-κομίζω, Αττ. μέλ. -ῖνω, οδηγώ, μεταφέρω μακριά, συνοδεύω σε ταξίδι ή διαδρομή, σε Ξεν.· μεταφέρω καποιον ως αιχμάλωτο, σε Θουκ. — Παθ., μεταφέρομαι, αναχωρώ, αποσύρομαι, στον ίδ.· φέρνω πίσω, επιστρέφω κάτι, σε Ηρόδ.

ἀπόκομμα, -ατος, τό (ἀποκόπτω), τεμάχιο που έχει αποκοπεί, κομμάτι, τμήμα, σε Θεόκρ., Λουκ.

ἀπο-κομπάζω, λέγεται για τις χορδές της λύρας, σπάζω κάνοντας θόρυβο, σε Ανθ.

ἀποκοπή, ἢ (ἀποκόπτω)· **I.** αποκοπή, σε Αισχύλ.· *ἀποκοπή χρεῶν*, το Ρωμ. *tabulae poniae*, η παραγραφή όλων των οφειλών, σε Πλάτ. **II.** στη Γραμμ., αποκοπή, δηλ. η αποκοπή ενός ή περισσοτέρων γραμμμάτων, ιδίως από το τέλος της λέξης.

ἀπο-κόπτω, μέλ. -*ψω*· **I.** αποτέμνω, αποκόβω, λέγεται για ανθρώπινα μέλη, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· *ἐπίσης, ἀπέκοψε παρήγορον*, έκοψε το σχοινί και άφησε ελεύθερο το άλογο που βρισκόταν κοντά, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., *ἀποκοπήναι τὴν χεῖρα*, μου κόπηκε το χέρι, σε Ηρόδ. **II.** *ἀποκόπτω τινὰ ἀπὸ τόπου*, απομακρύνω βίαια, εκδιώκω από οχυρό τόπο ή από στρατηγικό σημείο, σε Ξεν. **III.** Μέσ., *χτυπῶ το στήθος μου ενώ θρηνῶ, στηθοκοπιέμαι*· με αιτ., *πενθῶ, θρηνῶ κάποιον, νεκρόν*, σε Ευρ.

ἀπο-κορυφῶ, μέλ. -*ώσω*, οδηγῶ σε κορυφή, σχηματίζω κορυφή· μεταφ., *ἀπεκορύφου σφιδάδε*, έδινε σ' αυτούς τη σύντομη αυτή, την κεφαλαιώδη απόκριση, σε Ηρόδ.

ἀπο-κοσμέω, μέλ. -*ήσω*, αποκαθιστῶ την τάξη αφαιρώντας, απομακρύνοντας, αφαιρώ, απογυμνώνω, σε Ομήρ. Οδ.

ἀπο-κοττάβιζω, Αττ. μέλ. -*ῖω*, τινάζω στη γη ή σε χάλκινη λεκάνη τις τελευταίες σταγόνες του κρασιού από το ποτήρι ώστε πέφτοντας να παραγάγει χαρακτηριστικό ήχο, όπως συνέβαινε στο παιχνίδι του *κοττάβου*, σε Ξεν.

ἀπο-κουφίζω, Αττ. μέλ. -*ῖω*, ελαφρώνω, απαλλάσσω, ανακουφίζω κάποιον από, *τινὰκακῶν*, σε Ευρ.

ἀπο-κράδιος, [ρᾶ],-ον (κράδη), αυτός που έχει αποκοπεί από τη συκιά, σε Ανθ.

ἀπο-κραιπάλλω, μέλ. -*ήσω*, ξυπνῶ μετά από κραιπάλη ή απαλλάσσομαι από τα επακόλουθα της κραιπάλης μέσω του ύπνου, σε Πλούτ.

ἀπο-κρᾶνίζω (κρανίον), κόβω από το κεφάλι ή αποκόπτω το κεφάλι κάποιου, σε Ανθ.

ἀπο-κρᾶτέω, μέλ. -*ήσω*, υπερέχω, υπερτερώ έναντι όλων των άλλων, Λατ. *superare*, σε Ηρόδ.

ἀπο-κρεμάννυμι, μέλ. -*κρεμάσω*, Αττ. *κρεμῶ* — Παθ. αόρ. α' -*εκρεμάσθην*· **I.** αφήνω κάτι να κρέμεται προς τα κάτω, σε Ομήρ. Ιλ.· *χορδᾶν πλήκτρον ἀπεκρέμασε*, το πλήκτρο (η πένα) έσπασε τη χορδή με συνέπεια εκείνη να κρέμεται κάτω, σε Ανθ. **II.** κρεμῶ, αναρτῶ, σε Ηρόδ.

ἀπό-κρημνος, -ον, κρημνώδης, αυτός που βρίσκεται πλάι σε γκρεμό, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· μεταφ., ο γεμάτος δυσκολίες, λέγεται για δικαστική υπόθεση, σε Δημ.

ἀπόκρῖμα, -ατος, τό, δικαστική απόφαση, καταδίκη, σε Κ.Δ.

ἀπο-κρίνω[ῖ], μέλ. -*κρίνω*· **I. I.** διαχωρίζω, ξεχωρίζω, τοποθετῶ χωριστά, αποχωρίζω, σε Πλάτ. — Παθ., *ἀποκρινθέντε*, αυτοί οι δύο που αποχωρίστηκαν από το πλήθος, λέγεται για δύο ήρωες που προχωρούν μπροστά ως πρόμαχοι, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἀποκεκρίσθαι εἰς ἓν ὄνομα*, έχω διαχωρισθεί, διακριθεί με την υιοθέτηση ενός κοινού ονόματος, σε Θουκ. **2.** σημαδεύω με έναν χαρακτηριστικό τύπο, διακρίνω, ξεχωρίζω, σε Ηρόδ.· *μτχ. Παθ. παρακ. ἀποκεκριμένος*, ο διακεκριμένος, σε Ηρόδ., Πλάτ. **III.** Μέσ., *ἀποκρίνομαι*, μέλ. -*κρίνοῦμαι* — Παθ. -*κέκρῖμαι*, και τα δύο με Μέσ. και Παθ. σημασία· **1.** δίνω απόκριση σε μια ερώτηση, απαντῶ, σε Ευρ. κ.λπ.· *ἀποκρίνομαι πρὸς τινα* ή *πρὸς τι*, απαντῶ σε αυτόν που θέτει μια ερώτηση ή στο ίδιο το ερώτημα, σε Θουκ. κ.λπ.· με αιτ., *ἀποκρίνεσθαι τὸ ἐρωτηθέν*, απαντῶ στο ερώτημα, στον ίδ.· ομοίως στην Παθ., *τοῦτόμοι ἀποκεκρίσθω*, ας είναι αυτή η απάντησή μου, σε Πλάτ. **2.** απαντῶ στις κατηγορίες, υπερασπίζομαι τον εαυτό μου, σε

Αριστοφ. **3.** Παθ. αόρ. α' *ἀπεκρίθη* = *ἀπεκρίνατο*, έδωσε απάντηση, πρώτα σε Κ.Δ.

ἀπόκρισις, -εως, ή (ἀποκρίνω)· I. διαχωρισμός. **II.** (από τον Μέσ. τύπο), απάντηση, σε Θουκ., Ξεν.

ἀποκρίτέον, ρημ. επίθ. του *ἀποκρίνω*· **I.** αυτό που πρέπει κάποιος να απορρίψει, σε Πλάτ. **II.** αυτό που πρέπει κάποιος να απαντήσει, στον ίδ.

ἀπό-κροτος, -ον (κροτέω), αυτός που έχει χτυπηθεί ή πατηθεί καλά, συμπαγής, λέγεται για έδαφος, σε Θουκ.

ἀπο-κρούω, μέλ. -σω· **I.** απωθώ με τη βία από έναν τόπο, εκδιώκω, απομακρύνω, σε Ξεν. — Μέσ., απωθώ τους επιτιθέμενους εναντίον μου, αποσοβώ μια επίθεση, σε Ηρόδ., Θουκ. — Παθ., απωθούμαι, εκδιώκομαι με τη βία, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ. **II.** Παθ., *κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον*, κύπελο, ποτήρι που του έχει σπάσει και του λείπει το χείλος, σε Αριστοφ.

ἀπο-κρύπτω, γ' ενικ. Επικ. παρατ. *ἀποκρύπτασκε*· μέλ. -ψω — Παθ. αόρ. β' - *εκρύβην [ῥ]*· **I.** κρύβω από, κρατώ κάτι κρυφό από κάποιον, με αιτ. και γεν., *θανάτοιο ἀποκρύπτω τινά*, σε Ομήρ. Ιλ.· με διπλή αιτ., όπως το Λατ. *celare aliquem aliquid*, κρύβω από κάποιον κάτι, σε Ηρόδ.· ομοίως στη Μέσ., *ἀποκρύπτεσθαι τινά τι*, σε Ξεν. κ.λπ. **2.** κρύβω κάτι από τη θέαση, κρατώ κάτι κρυφό, συγκαλύπτω, σε Ομήρ. Οδ., Αττ. — Μέσ., *ἀποκρύπτεσθαι μὴ ποιεῖν τι*, συγκαλύπτω τις πράξεις μου, σε Θουκ. **3.** συσκοτίζω, σκιάζω, σε Πλάτ. **II.** *ἀποκρύπτω γῆν*, χάνω από τα μάτια μου τη στεριά, λέγεται για πλοία που ξανοίγονται στη θάλασσα, όπως το *Phaeacum abscondimus arces*, στον ίδ., Λουκ.

ἀπόκρυφος, -ον (ἀποκρύπτω)· I. 1. αυτός που τηρείται κρυφός, συγκεκαλυμμένος, σε Ευρ.· *ἐν ἀποκρύφῳ*, στα κρυφά, σε Ηρόδ. **2.** με γεν., αυτός που κρατείται στην αφάνεια, για κάποιον, άγνωστος σε κάποιον, σε Ξεν. **II.** ασαφής, συγκεχυμένος, σκοτεινός, δύσληπτος, στον ίδ.

ἀπο-κτείνω, μέλ. -κτενῶ, Ιων. -κτενέω· αόρ. α' *ἀπέκτεινα*, σε Ομήρ. Ιλ.· παρακ. *ἀπέκτονα*· γ' πληθ. υπερσ. -εκτόνεσαν, Ιων. γ' ενικ. -εκτόνεε· αόρ. β' - *έκτᾶνον*, Επικ. α' πληθ. *ἀπέκταμεν*, απαρ. *ἀπακτάμεναι*, -κτάμεν· η Παθ. σπανίως (καθώς το *ἀποθνήσκω* χρησιμ. ως Παθ.)· Μέσ. τύποι (με Παθ. σημασία), Επικ. γ' ενικ. αορ. β' *ἀπέκτατο*· μτχ. *ἀποκτάμενος*· πρβλ.

ἀποκτείνωμι· **1.** σκοτώνω, φονεύω, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ. **2.** λέγεται για δικαστές, καταδικάζω σε θάνατο, σε Πλάτ., Ξεν. κ.λπ. **3.** μεταφ., όπως το Λατ. *enescare*, είμαι καταπονημένος, ταλαιπωρημένος μέχρι θανάτου, σε Ευρ.

ἀπο-κτεννώ, μεταγεν. τύπος αντί *ἀποκτείνω*, σε Ανθ.

ἀπο-κτείνωμι-κτείνωμι = *ἀποκτείνω*, σε Πλάτ., Ξεν.

ἀπο-κυέω, μέλ. -ήσω, τίκτω, γεννώ, με αιτ., σε Πλούτ., Λουκ.· μεταφ., ή *άμαρτία ἀποκνεῖ θάνατον*, σε Κ.Δ.

ἀποκυλίω, μέλ. -ίσω [ῖ], κυλώ μακριά, σε Κ.Δ. — Παθ., σε Λουκ.

ἀπο-κωκύω, μέλ. -ύσω [ῡ], θρηνώ μεγαλοφώνως, οδύρομαι για, *τινά*, σε Αισχύλ.

ἀποκώλυσις, -εως, ή, παρεμπόδιση, κωλυσιεργία, σε Ξεν.

ἀπο-κωλύω, μέλ. -ύσω [ῡ], **I.** εμποδίζω ή αποτρέπω κάποιον από κάτι, *τινά τινος*, σε Ξεν.· με απαρ., *ἀποκωλύω τινά ποιεῖν*, αποτρέπω από μια πράξη, απαγορεύω, *μὴ ποιεῖν τι*, σε Ευρ., Ξεν. **II.** με αιτ. μόνο, παρακωλύω, εμποδίζω, σε Χρησμ. παρ' Ηροδ., Θουκ.· απόλ., παρεμβάλλω εμπόδια, φράζω το δρόμο, εμποδίζω, σε Θουκ.· απρόσ., *οὐδέν ἀποκωλύει*, δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο, σε Πλάτ.

ἀπο-λαγχάνω, μέλ. — *λήζομαι*, **I.** αποκτώ με κλήρο μερίδιο ενός πράγματος, *τῶν κτημάτων τὸ μέρος ἀπολαγχάνω*, σε Ηρόδ.· γενικά, αποκτώ, μου λαχάινει, σε Ευρ. **II.** αποτυγχάνω στην κλήρωση, σε Πλούτ.· γενικά, έχω στερηθεί τα πάντα, είμαι απερημωμένος, σε Ευρ.

ἀπο-λάζυμαι, ποιητ. αντί *ἀπολαμβάνω*, μόνον σε ενεστ. και παρατ., σε Ευρ.

ἀπολακτίζω, Αττ. μέλ. -*ἴω*· **1.** κλωτσώ μακριά, απωθώ κλωτσώντας, αποτινάζω, *ἕπνον*, σε Αισχύλ. **2.** καταφρονώ, απορρίπτω, στον ίδ.

ἀπο-λαλέω, μέλ. -*ήσω*, φλυαρώ, μιλώ απερίσκεπτα, σε Λουκ.

ἀπο-λαμβάνω, μέλ. -*λήσομαι*, *Ιων.* -*λάμψομαι*· Αττ. παρακ. -*είληφα*· αόρ. β' *ἀπ-έλαβον* — Παθ. παρακ. -*είλημμαι*, *Ιων.* -*λέλαμμαι*· αόρ. α' -*ελήφθην*, *Ιων.* -*ελάμφθην*· **I. 1.** λαμβάνω ή δέχομαι από κάποιον, *παρά τινος*, σε Θουκ.·

λαμβάνω ό,τι μου οφείλεται, *μισθόν*, σε Ηρόδ., Ξεν.· *ἀπολαμβάνω ὄρκους*, δέχομαι τους όρκους που μου προσφέρνται, σε Δημ. **2.** με γεν., λαμβάνω από, παίρνω μερίδιο ενός πράγματος, σε Θουκ. **3.** ακούω ή μαθαίνω, Λατ. *accipio*, σε Πλάτ. **II. 1.** λαμβάνω πίσω, ανακτώ, επανακτώ, κερδίζω ξανά, ανορθώνω, *τὴν τυραννίδα*, σε Ηρόδ. **2.** έχω δικαίωμα να απαιτήσω και να λάβω, *ἀπολαμβάνω λόγον*, σε Αισχίν. **III.** παίρνω ή οδηγώ κατ' ιδίαν ή κατά μέρος, *ξεμοναχιάζω*, *ἀπολαμβάνω τινά μούνον*, σε Ηρόδ.· *ἀπολαβὼν σκόπει*, σκέψου το ξεχωριστά, σε Πλάτ. **IV.** αποκλείω, παρεμποδίζω, περιορίζω, σταματώ, σε Ηρόδ.· *ἀπολαμβάνω τείχει*, αποκλείω με την ανέγερση τείχους, σε Θουκ. — Παθ., παρεμποδίζομαι ή μένω αποκλεισμένος εξαιτίας των δυσμενών, των εναντίων ανέμων, σε Ηρόδ.

ἀπο-λαμπρύνω[ω], μέλ. -*υνῶ*, καθιστώ κάποιον διάσημο, ξακουστό — Παθ., γίνομαι ο ίδιος διάσημος, περίφημος, σε Ηρόδ.

ἀπο-λάμπω, μέλ. -*ψω*, εκπέμπω λάμψη, ακτινοβολώ από κάτι, λέγεται για το φως, σε Ομήρ. *Ιλ.*· ομοίως στη Μέσ., *χάρις ἀπελάμπετο*, η χάρη ακτινοβολούσε απ' αυτή, σε Όμηρ.

ἀπολάπτω, μέλ. -*ψω*, καταπίνω πλαταγίζοντας τη γλώσσα μου όπως ο σκύλος που πίνει νερό, καταπίνω λαίμαργα, σε Αριστοφ.

ἀπόλαυσις, -εως, ή (ἀπολαύω)· **1.** απόλαυση, τέρψη, ηδονή, σε Θουκ., Αριστ. **2.** με γεν., ωφέλεια που αποκτάται από κάτι, σε Ξεν.· *ἀπόλαυσιν είκοῦς* (αιτ. απόλ.), ως ανταμοιβή για την ομοιότητά σου, σε Ευρ.

ἀπόλαυσμα, -ατος, τό, απόλαυση, τέρψη, σε Αισχίν.

ἀπολαυστικός, -ή, -όν, αυτός που είναι παραδομένος στις απολαύσεις, σε Αριστ.· αυτός που προκαλεί απόλαυση, ηδονικός, στον ίδ.· επίρρ.

ἀπολαυστικῶς ζῆν, ζω μέσα στις απολαύσεις, στον ίδ.

ἀπολαυστός, -όν, αυτός που απολαμβάνει ή μπορεί κάποιος να απολαύσει, απολαυστικός, τερπνός, σε Πλούτ.

ἀπολαύω, μέλ. *ἀπολαύσομαι*, αόρ. α' -*έλαυσα*, παρακ. -*λέλαυκα*. (Το απλό *λαύω* δεν απαντά, αλλά πιθ. υπήρξε *λάω* ή *λάFω*, απολαμβάνω, τέρπομαι)· **1.** έχω την απόλαυση κάποιου πράγματος, λαμβάνω την ωφέλεια απ' αυτό, απολαμβάνω, με γεν., σε Ηρόδ., Αττ.· με την προσθήκη αιτ., *ἀπολαύειν τί τινος*, απολαμβάνω το όφελος που πηγάζει από κάτι, σε Αριστοφ., Θουκ. **2.** ειρωνικά, επωφελοῦμαι από κάτι, *τῶν Οἰδίπου κακῶν*, σε Ευρ.· απόλ., έχω όφελος, βγαίνω ωφελημένος, σε Αριστοφ.

ἀπο-λαχεῖν, απαρ. αόρ. β' του *ἀπολαγχάνω*.

ἀπο-λέγω, μέλ. -*ξω*, διαλέγω ανάμεσα σε πλήθος, επιλέγω, εκλέγω, εξάγω και παίρνω, σε Ηρόδ. — Μέσ., επιλέγω για τον εαυτό μου, στον ίδ., Θουκ.·

ἀπολελεγμένοι, Αττ. -*ειλεγμένοι*, οι επίλεκτοι άνδρες, οι εκλεκτοί, σε Ηρόδ., Ξεν. **II.** όπως το *ἀπαγορεύω*, αρνούμαι, απορρίπτω, αποποιούμαι — Μέσ.,

απορρίπτω κάτι που μου προσφέρεται, απορρίπτω, σε Πλούτ.· απόλ.,
υποχωρώ, ενδίδω, παραιτούμαι, στον ίδ.
ἀπο-λείβω, μέλ. -ψω, αφήνω κάτι να στάξει, σταλάζω, προσφέρω σπονδή, σε
Ησίοδ. — Παθ., στάζω ή ρέω προς τα κάτω από, τινός, σε Ομήρ. Οδ.